

Goedendag

Hij keek naar het verlaten huis en meende iets gezien te hebben. Iets wat bewoog. Kijk, daar was het weer. Een grote witte hond. Het dier lag met zijn hondenkop op zijn voorpoten op de veranda van het verlaten huis. Misschien was de hond moe of oud. Het was opmerkelijk dat de hond het verlaten huis had verkozen boven zijn huis. Waar leven is, daar is eten. Misschien was het verlaten huis bekend terrein voor hem en wachtte hij rustig op zijn baasje. De hond maakte geen ondervoede indruk. Misschien was hij op eigen houtje de wereld ingetrokken en werd er door zijn baasje naar hem uitgekeken.

Rustig lag hij daar te wachten. Als een wedergekeerde verloren zoon. Misschien was het wel de hond van Harro. Wie zal het zeggen. Opeens kreeg Duco een aanwijzing door van een van de gidsen.

Het is de incarnatie van Harro.

Natuurlijk! Teruggekeerd in een andere gedaante! Bestaat dat? Nee, hoe kan dat nou? Zelfs al zou je in reïncarnatie geloven, dan moesten er wel regels in acht worden genomen.

De snelheid waarin de ziel van de oude man was overgegaan naar het lichaam van een volwassen hond is werkelijk ongekend.

Als je het bestaan van een ziel voor mogelijk houdt dan geloof ik dat wederkeren ook mogelijk moet zijn.

De gedachte alleen al. Een door het hemelse zwerk zwevende ziel, die indaalt in een volwassen dier, dat gaat me toch net iets te ver!

Stel je dat toch eens voor. Je zit rustig op je veranda een kopje koffie te drinken. Opeens voel je een vreemde ziel naar binnen glibberen. Iets of iemand kijkt mee door jouw ogen. Maar ja, wie is bekend met de spelregels van het bovennatuurlijke?

Hij had de dode zielen wel opgemerkt. Misschien nemen we het wel waar, maar beschouwen we het als een variatie op een zintuiglijke waarneming. Als een plots opstekende wind. De 'Andere Ziel' is onkenbaar en is niet met de zintuigen waar te nemen!

Eenmaal tot de waarheid doorgedrongen, besef je dat je niet op je schreden kunt terugkeren. Het is onmogelijk om te doen alsof je van niets weet. De waarheid is diep tot je doorgedrongen. Je weet dat het je nooit meer los zal kunnen laten.

Hij voelde een beklemming ter hoogte van zijn borstkas, een steeds dwingender kracht, alsof er een bankschroef om zijn borstkas langzaam werd aangedraaid. Vreemd. Wat moest hij doen? Gevoelens en gedachten buitelden over elkaar heen. Hij had het niet meer in de hand en had het gevoel dat geen hond hem nog redden kon.

De witte hond bleek niet alleen. Een blonde vrouw aaide hem over zijn grote kop en wreef zachtjes achter zijn oren. Ze zat voor het huis op een brede houten bank. Ze zag Duco nu ook en begon uitnodigend naar hem te zwaaien. Ze riep iets, maar de afstand was te groot om klanken om te zetten in iets wat hij zou kunnen begrijpen.

Hij stond op en liep in de richting van het verlaten huis, dat voor de tweede maal toch niet verlaten bleek.

Wat niet zeker is blijft een vermoeden. Het draagt in haar buik onvoldragen boosaardige vruchten.

De blonde vrouw, bevallig, met opgetrokken benen, schuin zittend op de bank. Op haar bovenbenen, de enorme hondenkop. Ze liet de hond los en stak haar hand naar Duco uit. 'Hallo', zei ze monter, 'Ik ben Selena'.

Hij wist niet meer te zeggen dan een timide 'Goedendag'. De rust en zelfverzekerdheid die van haar uitging bracht hem terug tot een onbeduidend hoopje niksigheid. Opeens drong het tot hem door. Natuurlijk! Zij was het! Harro's vrouw! De vrouw van de foto! De onbevleete foto! Hij wist het zeker. Het was even of zijn benen hem niet meer konden dragen. Hij wist zich totaal geen houding te geven. Het voelde even alsof hij flauwviel. Het scheelde weinig. Hij de controle kwijt. Een magische kracht trok hem naar de grond.

Op heterdaad! Toen en ook nu weer. Aangetroffen *In flagrante delicto*! In een flits besepte hij ze het onmogelijk zou kunnen weten. Misschien vermoeden, maar weten niet. Alleen hij en Harro wisten ervan af. Nu Harro er niet was, voelde hij zich weer onbespied. Wat hij had gedaan lag op het altaar van vergetelheid, naast de andere stille getuigen. De aanklacht zou ongegrond verklaard worden. De ontblote feiten waren door niemand gekend. Hij zou de straf kunnen ontlopen.